

SCHRIFTMEDITATIE

"Wat was u, gij zee, dat gij vloodt? Gij Jordaan dat gij achterwaarts keert?"

Psalm 114:5

De Heere heeft Zijn volk uit Egypte uitgeleid door een sterke hand en een uitgestrekte arm. Het Woord, tot Abraham gesproken, werd vervuld op de tijd door de Heere gesteld. Hij sprak tot Abraham: "Weet voor zeker dat uw zaad vreemd zal zijn in een land dat het hunne niet is, en zij zullen hen dienen en zij zullen hen verdrukken vierhonderd jaren, en daarna zullen zij uittrekken met grote have". (Genesis 15)

Deze verlossing was een daad van Gods onbegrepen goedheid. Israël heeft er niet aan meegewerkt. Mozes meende dat zijn broeders zouden verstaan, dat God door Zijn hand hun verlossing geven zou, maar zij hebben het niet verstaan. (Handelingen 7)

Het wonder van de uittocht ligt in Gods eeuwige trouw, niet in de handelingen van Israël. Psalm 114 staat in het teken van het gedenken.

'k Zal gedenken hoe voor dezen,
Ons de Heer heeft gunstbewezen;
'k Zal de wond'ren gadeslaan,
Die Gij hebt van ouds gedaan.

De dichter van Psalm 114 wordt door de Heilige Geest teruggelid naar het verleden. Zo komt er troost voor het heden en hoop voor de toekomst.

Wat was u, gij zee dat gij vloodt?

Israël is door wonderen bevrijd.

Kort na hun vertrek uit Egypte stonden ze voor de zee. Aan hun rechter en hun linkerzijde verhieven zich de bergen. Achter hen rukte het leger van Farao op. De hele hellemacht is op de been om dat volk te verslinden. De weg liep dood in de dood.

God Zelf wees hun de weg door de wolkkolom des daags en de vuurkolom des nachts.

HIJ Zelf toog voor hun aangezicht. De Heere in de hoogte is geweldiger dan alle vijanden, sterker dan de zee en de bergen.

Ja, ja..maar zij vreesden met grote vreze en riepen tot de Heere. Zij riepen niet "Door het geloof" tot de Heere. Dat blijkt uit de bijtende woorden die ze tegelijkertijd tot Mozes spreken: "Hebt gij ons daarom, omdat er in Egypte geen graven genoeg waren, weggenomen, opdat wij in deze woestijn sterven zouden? Waarom hebt gij ons dat gedaan, dat gij ons uit Egypte uitgevoerd hebt? Is dit niet het woord, dat wij in Egypte tot u spraken, zeggende: "Houd af van ons, en laat ons de Egyptenaren dienen. Want het ware ons beter geweest de Egyptenaren te dienen, dan in deze woestijn te sterven". (Exodus 14)

Wat denkt u van zulk een woord, van zulk een volk? Wat is het waard?

Alle roem is uitgesloten,
Onverdiende zaligheeden.

Onvoorstelbaar is Gods eeuwige liefde.

Waarom heeft Hij ze niet gedood bij het begin van de reis?

Waar is de roem? Zij is uitgesloten. Door de Wet der werken? Neen, maar door de Wet des geloofs.

Wel een schandelijke zaak onzerzijds, dat wij ons door de Wet der werken de roem niet laten ontnemen. De geschiedenis leert overduidelijk, dat wij Hem arbeid en moeite gemaakt hebben met onze zonden. Daarom zal de dichter de daden des Heeren vermelden.

Hem alleen komt de lof en de dankzegging toe.

Uw vrije gunst alleen wordt de ere toegebracht.

Daar stond Israël murmurierend voor de Rode Zee. Een volk, dat vergaat door raadslagen.

Wat moet er nu gebeuren? Als het over "moeten" gaat, is er maar één oplossing: Sterven.

Het gaat echter niet over "moeten" maar over de grote werken Gods. Hij zal Zelf uitmaken wat er gebeuren zal.

Mozes krijgt bevel zijn staf op te heffen en de hand uit te strekken over de zee. Dan blaast de Heere door een sterke oostenwind de zee droog, en de wateren werden gekliefd. En de kinderen Israëls zijn ingegaan in het midden van de zee, op het droge.

Wat was u, gij zee, dat gij vloodt?

Waarom vluchtte gij weg? Schrok gij van de vervaarlijke aanblik van het volk Israël?

Werd gij door hun bezielend geloof droog geblazen?

Lezer, dat kon toch niet? Dat kon toch niet voor zulk een volk?

Dat kon toch voor oproermakers niet?

Dat kon toch voor klagers over hun staat niet?

Daar stonden boosdoeners en kwaadwilligen voor de zee.

Nee, dat kan zeker niet. De zee gaat niet opzij voor zo'n volk. Proeft ge de verwondering in de uitroep van de dichter:

"Wat was u, gij zee, dat gij vloodt?"

Het was voor het Aangezicht van de Heere, daarvoor vloodt de zee. In dat ellendige leger Israëls lag het Woord verscholen. De staf en de uitgestrekte arm getuigen er van. Het is de staf van het Woord, het is de uitgestrekte arm des Heere in Christus Jezus.

Waarlijk, Uw stok en Uw staf vertroosten mij. God baande door de woeste baren, en brede stromen ons een pad. Hij deed het gebruik van de zee bedaren. Hij stilde haar golven.

Er is in de Exodus van Israël geen ruimte voor roem in het vlees.

Het was het Woord, dat er door moest.

Het was het Woord dat voor de zee stond.

En zalig is hij, die door het Woord wordt ingesloten en meegenomen, meegenomen naar het betere Vaderland, naar de Stad die fundamenten heeft.

Zo lag het bij het begin van de reis: "Het Woord is vlees geworden".

Hij gedacht aan Zijn verbond. Hij gedacht aan het zaad der vrouw.

Gij spleet weleer de Schelfzee door Uw kracht,
Gij hebt de kop der woest' en felle draken,

Het vrees'lijk heir, dat Isrel dorst genaken,
in 't hart der zee, verbroken door uw macht. Psalm 74:13

Dit zal ook gelden voor het einden.

De Rode Zee aan het begin, de Jordaan aan het einde van de reis.

Het Woord van God omvat het begin en het einde.

Het leven van dat volk ligt in dat vlees geworden Woord.

Gezien de historie van Israël, lag er achter de Jordaan nog een heel land te veroveren. In dat opzicht kunnen we de Jordaan niet als het "einde" of de "doodsjordaan" zien. Wel mogen we de Rode Zee en de Jordaan omschrijven als Begin en Einde van de omzwervingen.

Met het oog daar op kunnen we wel spreken van de "Jordaan des doods", als het einde van de aardse omzwervingen.

"Wat was u, Jordaan, dat gij achterwaarts keerdet?"

Nu begrijpen we er helemaal niets meer van.

Tussen de Rode Zee en de Jordaan ligt een geschiedenis. Het is geen mooie geschiedenis voor Israël. Een zwarte geschiedenis, vol zonden en ellenden.

Een geschiedenis die een "Wonder" genoemd mag worden.

Een wonder? Ja, een wonder dat er nog één in het beloofde land gekomen is. Duizenden bij duizenden zijn gevallen in de gloeiende woestijn.

Aäron en Mozes zijn ook al gestorven. Zij konden Israël niet in het land brengen.

Waar is de roem? Alle roem is te schande geworden in de woestijn. Daar is het uitgekomen van hoedanige geest we waren.

Hun hart vergat den Opperheer,
Hun dierb'ren Heiland, die weleer
Hen redde van d' Egyptenaren;
Zij morden daag'lijks in hun tent,
Dewijl zij naar Zijn stem niet hoorden,
Hoe duid'lijk ook aan hen bekend.
Zij tergden, twistend Gods gena,
Verbitterden den knecht des HEEREN.
Ze zijn weer telkens afgeweken,
En door hun zonden uitgeteerd.
Hij dacht aan Zijn gestaafd verbond.
En had berouw, naar al Zijn goedheid.

"Wat was u, Jordaan, dat gij achterwaarts keerdet?"

Schrok gij van dat volk? Heeft de aanblik van dat volk u teruggedreven? Tegen alle natuurwetten in? Waarom liepen uw wateren terug? Onmogelijk.

Ziet, de ark des verbonds des Heeren der ganse aarde gaat door voor u ulieder aangezicht in de Jordaan.

Ziet, de Jordaan vloodt voor het Aangezicht des HEEREN.

Het Woord was bij en in dat leger. Gods belofte lag daar als een zaad in de dorre aarde.

Het Woord van het Leven moet erdoor. Daarom...daarom alléén.

Ziet, daar staat de ark in de Jordaan, en gans Israël ging over het droge. Mannen, vrouwen en kinderen, overtreders van al Gods geboden, slechter dan de Filistijnen.

Waar is dan de roem? Zij is uitgesloten. Rode zee en Jordaan symbool van het begin tot en met het einde. Alles is ons in de weg. Welke zee of rivier gaat voor ons opzij? Duivel, wereld, vlees en bloed, zonde, vloek, dood en graf, gaan zij op zij voor ons? Hoe menigmaal is de weg versperd? Steeds weer reizen bergen en zeeën omhoog. Hoe komen wij er door-heen? Wanneer het "einde" nadert kunnen we er met onszelf niet door.

En achter elk bewegen
is donker, stil en groot.
In schaduwen gelegen
het water van de dood.

Zal dit het einde zijn? Van dood tot dood?

Ellendige onder ons, zieken, stervenden, verliezers die nochtans het Woord mogen horen en bewaren. Hoe komt gij erdoor? Het Woord is erbij..Het Woord, dat eeuwig stand houdt. Het Woord zegt: "Ik zal u niet begeven, en Ik zal u niet verlaten. Ik ben met ulieden, al de dagen tot de voleinding der wereld toe".

Hij is het Begin en het Einde. Hij omvat ook het begin tot en met het einde van de kerk op aarde. Hij heeft haar omzwerven geteld.

De zee bruist en slaat met haar golven. Het rumoer van de volkeren wordt sterker. Monsters klimmen op uit de wereldzee. De Jordaan kan vol zijn tot aan de uiterste oevers.

Verschrikking kan het hart beroeren. Heere, waarom staat Gij van verre? En toch het Woord is er in geweest, het is ook doorgebroken. Hij heeft gezocht in kolk en afgrond.

"Hij is opgestaan van de doden".

"Wat was u, gij zee, dat gij vloodt?"

"Gij Jordaan dat gij achterwaarts keerdet?"

Het was voor het Aangezicht des Heeren, voor het vleesgeworden Woord, de Man van smarten, verzocht in krankheden.

En als ik verdrink en verzink?

Onder u zijn eeuwige armen. Welzalig is het volk, welks God de Heere is. Hoeveel takken en bladeren ook vallen mogen. Hun zaligheid ligt in de handelingen Gods, in het Woord dat vlees geworden is.

De HEERE schelde u, gij zee.

De HEERE schelde u, gij Jordaan.

De HEERE schelde u, zonde, duivel en dood.

De HEERE, Die Jeruzalem nog verkiest.

Weldra zal het kind ervaren wat het hier reeds menigmaal ervoer:

God baande door de woeste baren,
en brede stromen ons een pad.

Eeuwige verwondering zal hun deel zijn. Verwondering om het Woord dat stand hield, en dat ik er bij mag zijn.

Ja, omdat HIJ HET GEDAAN HEEFT.

EN DE ZEE WAS NIET MEER.

De Heere schenke ons Zijn genade en gunst in ruime mate. Zij hadden het niet verdiend. Wij hebben het niet verdiend. Die roemt, roeme in de HEERE.

Gij hebt Uw troon van eeuwigheid gegrond.
De waat'ren, HEER', verheffen zich in 't rond;
Rivier en meer verheffen hun geruis;
Het siddert al op 't woedend stroomgedruis.

Maar, HEER', Gij zijt veel sterker dan 't geweld
Der waat'ren, dien Uw almacht palen stelt
De grote zee zwijgt op Uw wenk en wil,
Hoe fel zij bruis', hoe fel zij woede, stil. Psalm 93:2 en 3

D.C.O.